

Robert ȘERBAN

Raidul poeților
72 de interviuri

Editura JUNIMEA Iași
2023

SUMAR

<i>Cuvânt înainte</i>	5
Constantin ABĂLUȚĂ	
„Libertatea înseamnă și dezorientare”	7
Marius ALDEA	
„Poezia mi se pare dovada clară că ești atent la tine, că te preocupă propriul tău suflet”	12
Adrian ALUI GHEORGHE	
„Rămân la convingerea că trăim vremuri în care sunt mai importante caracterele decât talentele”	16
Șerban AXINTE	
„Cred că la baza bolilor profesionale ale poezilor stă hipersensibilitatea”	21
Radu BATA	
„Literatura s-a transformat în produs cultural, de masă, și funcționează după normele pieței”	25
Adrian BODNARU	
„Eu chiar mă aștept ca, într-o zi, scrisul să-mi iasă în analize”	29
Romulus BUCUR	
„Cu adevărat contează să nu-mi fie rușine de mine”	34
Raul BRIBETE	
„Condiția umană mă inspiră cel mai mult”	38
Ioana BURGHEL	
„Poezia nu are sex”	44
Grigore CHIPER	
„E în firea omului să aleagă scurtătura și să trișeze...”	47
Dan Mircea CIPARIU	
„Las inspirația să mă viziteze după regulile pe care doar ea le configurează”	51
Dan COMAN	
„Poezia e singurul loc din lume unde poți apărea din senin și poți dispărea fără o vorbă”	54

Andrei CRĂCIUN

„Eu nu cred că reporterul bun
e inferior în vreun fel marelui scriitor” 57

Tudor CREȚU

„Cititorul se regăsește în cartea ta în măsura
în care tu, ca autor, te regăsești” 62

Dumitru CRUDU

„Am deseori impresia că unele lucruri mi se întâmplă
doar pentru a putea scrie despre ele” 67

Constantin CUBLEȘAN

„Sunt un om care are ambiția să încerce cât de multe în viață” 73

Péter DEMÉNY

„Schepsisul este o îndeletnicire eminamente intelectuală” 77

Gelu DIACONU

„Datoria poetului este să supraviețuiască
pentru a se putea *deschide*” 79

Rodica DRAGHINESCU

„Nu e dracul așa de negru” 84

Horia DULVAC

„Nu cred cu adevărat în riscul ca literatura să devină un product minor” 91

Florin DUMITRESCU

„Încerc să țin vie acea componentă orfic-incantatorie
care cred că se pierde în ultima vreme” 97

Lia FAUR

„Niciodată nu m-am simțit atât de responsabilă
de a trăi ca acum” 102

Adela GRECEANU

„Pentru mine e foarte important să prind vocea unei cărți” 106

Florin IARU

„Problema mea e cum să îmbătrânesc fără să mă repet” 110

Constantin IFTIME

„Eu nu înțeleg cum ceilalți nu pot citi zilnic” 114

Dumitru IFTIME

„Am hrănit multă vreme poetul din mine cu poezia altora” 120

Borco ILIN

„A avea cuvintele la tine înseamnă a avea la tine,
în clipa aia, totul” 131

Adrian LESENCIUC

„În această lume grăbită, cei care triumfă nu sunt cei nișați,
ci enciclopediștii” 136

Iolanda MALAMEN

„Disciplina scrisului mi-a fost dată și de anii de jurnalism cultural” 141

Ștefan MANASIA

„Poezia e superputerea mea” 147

Andra MATEUCĂ

„Nu mă forțez să scriu” 150

Liviu MĂȚĂOANU

„Poezia nu poate să stea doar între file” 154

Virgil MIHAIU

„Poetul este cel mai fragil și, totodată, cel mai puternic argument
al unicității ființei umane” 158

Ștefan MITROI

„De multe ori, e în avantajul cărților să nu-i cunoști pe autorii lor” 163

Andrei MOCUȚA

„Scrisul e ca o otravă pentru mine, știu că îmi face rău,
dar nu mă pot abține să beau” 168

Ioan T. MORAR

„Sunt patriot pe persoană fizică” 173

Viorel MUREȘAN

„Experimentul e necesar și la scară individuală,
până intri în propria-ți matcă” 177

Angela NACHE-MAMIER

„Când vârsta nu mai începe cu cifra 2,
începi să surâzi din ce în ce mai puțin” 181

Sever NEGRESCU

„Sertarul unui preot scriitor trebuie să fie conștiința” 187

Felix NICOLAU

„Eu sunt un tip cu pigment cam roz, deci măcar 10 ani
să încercăm și supremația rozaliilor” 190

Oana Cătălina NINU

„Scrișul este ce vreau eu să fie și ce am nevoie
să fie la momentul respectiv” 196

Andrei NOVAC

„Dacă literatura română excelează prin ceva,
atunci aceasta este poezia” 201

Liviu OFILEANU

„În România e imposibil să trăiești decent din vânzarea propriilor cărți,
ai nevoie de ceva extra, fie și târnăcopul” 205

AUREL PANTEA

„Un poet care nu citește cărțile confrăților
riscă să iasă din scenă” 208

Cosmin PERȚA

„În societatea actuală toate acțiunile noastre sunt privite
și interpretate dintr-o perspectivă politică și ideologică” 212

Ioan Es. POP

„Am trăit mica revelație că trebuie să scriu
pentru că n-am alte îndemânări” 217

Bogdan O. POPESCU

„Sunt victima propriului succes” 221

Spîridon POPESCU

„Poezia este oglinda care mă apără zilnic
de privirea ucigătoare a Vasiliscului” 224

Alexandru POTCOAVĂ

„Nu cred în inspirație” 227

Liubița RAICHICI

„Trebuie să te naști cu defect” 231

Daniela RAȚIU

„Scrișul nu ne salvează doar pe noi” 233

Viorica RĂDUȚĂ

„Succesul e păcăleala de ieri și de azi” 237

Monica ROHAN

„Cel mai câștigat timp pierdut este
atunci când ies la vânat nori” 242

Ileana ROMAN

„Un scriitor trebuie să-și asume eșecul asemeni unui triumf” 245

Andra ROTARU

„Mai las unele lucruri neterminate, pentru a gusta
din libertatea iresponsabilității” 250

Violeta SAVU

„Combustibilul de care am nevoie este iubirea” 253

Lucian SCURTU

„Din înfrângere până și viermii
se înțeleptesc, darămite noi, oamenii” 257

Costel STANCU

„Moartea aparține supraviețuitorilor” 263

Moni STĂNILĂ

„Nicăieri nu pot coborî mai adânc decât în propria inimă” 267

Cătălin-Mihai ȘTEFAN

„Toți suntem personaje literare, contează
să ne vadă cine trebuie” 271

Iulian TĂNASE

„Decât să dăm în cap la oameni pe stradă, mai bine scriem
și îi lovim cu niște cuvinte” 276

Gabriel TIMOCEANU

„Scriind, apuc în mod miraculos și fraudulos o dimineață după alta” 280

Nicolae TZONE

„Poemele-capodoperă sunt patria mea uriașă și complet magică” 286

Răzvan ȚUPA

„Orice domeniu ai alege, în România e o democrație
a expertizei, ceva de speriat” 295

Floarea ȚUȚIANU

„Poezia mi s-a părut că se scrie mai ușor
dacă ai talent și inspirație” 299

Mihail VAKULOVSKI

„Poezia se scrie singură, bate la cerebel
și te urmărește până o eliberezi” 303

Lucian VASILIU

„Sunt mereu nemulțumit de ceea ce scriu, de ceea ce fac,
de ceea ce îmi propun” 307

Gilda VĂLCAN

„Cu cât mai simplă este viața mea, cu atât mai intensă
și mai complexă este lumea mea interioară” 312

Anatol VIERE

„După 24 februarie 2022, pe Marte
este mai sigur decât pe Pământ” 316

Paul VINICIUS

„Mă simt îndatorat singurătății” 322

George VULTURESCU

„Succesul: să vină cineva la poarta ta și să-ți dea binețe” 329

**„Poezia mi se pare dovada clară
că ești atent la tine, că te preocupă
propriul tău suflet”**

Marius Aldea (n. la 23 iunie 1987, în Motru, jud. Gorj). A publicat volumele de poezie *Simfonia frânei* (Herg Benet, 2011) și *sinistra* (Casa de Editura Max Blecher, 2015). A realizat, în colaborare cu Bogdan Munteanu, proiectul „Scriitorii sunt pe Facebook”, premiat în 2014 la Gala Bun de Tipar. Pregătește un volum nou de poezie, *Outfitul șarpelui*, care a inspirat-o pe Andrea Gavrilu să realizeze, în vara lui 2020, spectacolul „poeticoregrafic” cu același nume la Teatrul Național „Marin Sorescu” din Craiova. Locuiește în București.

– *Ce-ți place mai mult decât să scrii poezie?*

– În ultimii ani recunosc că am scris și citit poezie foarte rar. Așa că în timpul liber îmi place să mă uit la filme cu fata, să beau cu prietenii, să mă joc cu nepoatele când merg pe la Timișoara, să înot, să mănânc, să nu fac nimic, să stau și să mă uit la oameni. Când am venit prima dată în București, prin 2006, m-am angajat să împart pliante la gurile de metrou, era o mare chestie să mă aflu dintr-odată într-un loc în care nu știam pe nimeni, acasă-i știam pe toți din vedere. A rămas una dintre micile bucurii ale vieții, să stau așa, fără telefon și să mă uit la oameni, ca un psihopat, cum zice celebra memă.

– *Crezi că are poezia vreo putere, vreo folosință?*

– Poezia mi se pare dovada clară că ești atent la tine, că te preocupă propriul tău suflet. Cum ești atent la respirație când vrei să meditezi, sau cum ești atent la sănătatea fizică atunci când mănânci bine și faci sport, să zicem. Cred că poezia se întâmplă când respiri profund și reușești să găsești un echilibru, bazat pe identificarea unor adevăruri care îți oferă un soi de libertate în captivitatea din propriul cap. E o metodă foarte bună de igienă mentală, de a ieși din capul tău. Și, odată ieșit, observi, citind poezie, că nu ești singur, că cineva pe lumea asta are frisoanele, gândurile și uneori experiențele tale, cărora a reușit să le dea coerența care ție îți lipsea. E cumva un limbaj străin care te aproprie de propriul tău limbaj interior. În sensul ăsta, într-un mod cât se poate de subtil și doar de ea știut, poezia te conectează la trib, la umanitate. Dar ea mai are și un aspect paradoxal, că nu e musai să o consumi pentru a o simți. Adică nu o găsești doar în cărțile de poezie, poți să o simți oricând și oriunde, pentru că tu o filtrezi

și de asta nu e nicio panică dacă nu citești poezie, atâta timp cât o trăiești uneori conștient. Paradoxul este că ea există a priori, deși nu are de-a face cu rațiunea, și în același timp empiric, fiind o experiență interioară revoluționară.

– *Te arăți rar, ca poet. Nu prea postezi pe Facebook, nu publici grupaje de versuri prin reviste, cărți – ce să mai vorbim... Ține de strategia ta de a te „expune” cât mai puțin sau chiar scrii puțin? Sau nu-ți pasă?*

– Acum vreo 10 ani eram foarte activ, încercam să țin pasul cu noutățile, să merg la evenimente, să sper să fiu invitat sau băgat în seamă, să apar în reviste, mă rog, să fac tot ce se poate să fiu și eu o rotiță acolo în mecanism. Și chestia asta m-a ajutat o perioadă, că mi-a dat un sens.

Cred că lucrurile s-au schimbat când am ales să citesc doar ce mă bucură, să nu mai fac efortul de a parcurge chestii care mă plictisesc doar dintr-o datorie morală de a fi conectat. Atunci mi s-a părut de bun-simț să mă dau câțiva pași înapoi, pentru că nu-s la curent cu modele și toate ismele literare, pentru că-s poet când vrea pana mea și cititor de ce vreau eu. Chiar și așa, atunci când primesc puțină atenție, cum este cazul și acum, cu acest interviu, mă consider un mic impostor, pentru că transpir extrem de puțin să merit această atenție. Mi se pare normal ca în prima linie să fie cei care au ales să fie carne de tun în lupta asta, pentru că nu e deloc ușor ce fac cei care s-au dedicat cu totul poeziei și literaturii, a lor fie conștiința literară și posteritatea glorioasă.

Deci nu am motive să am vreo strategie și public rar pentru că am învățat din greșeli că așa e mai bine, să nu mă mai grăbesc la publicat ca fata mare la măritat. Mă gândesc că dacă nu publicam atunci când nu trebuia să o fac, acum sigur nu aș mai face-o, mi-ar plăcea uneori să fiu ca șoferul de autobuz din filmul lui Jarmusch, care scrie poezii doar pentru el și căruia-i mănâncă câinele caietul cu poeme. Ce soartă mai bună poate avea o poezie decât să iasă puțin la iveală, după care să se ducă înapoi în nimic, de unde a venit? Ca și noi, și ea pe aici.

– *Cum verifici dacă o poezie nouă de-a ta „funcționează” sau mai trebuie reglată?*

– Dacă citești un text pe care tocmai l-ai scris și ai sentimentul că ți-ai dori ca tu să-l fi scris, atunci cred că ți-a ieșit poezia și ești prea excitat să-ți dai seama că, de fapt, ți aparține. Poate sună patetic, dar mi se pare la fel ca atunci când știi dacă o tipă te place și te liniștești, dispăre anxietatea cuceririi. Cumva, scrisul e o joacă de-a cuceri noi teritorii, dar cum le cucerești, invadându-le, seducându-le? Aici s-ar zice că vine arta fiecăruia.

– *Care e poetul tău preferat?*

– Poetul meu român contemporan preferat e George Geacăr, care este un poet foarte tânăr printre cei dispăruți.

- *Nu te-a tentat, încă, proza?*

- Ba da, îmi plac poveștile. Cred că mi-ar plăcea și să le scriu. Până acum am reușit să-mi spun poveștile prin poezie, dar nu mă pot ține de o rețetă și să scriu la aceeași carte de poezie pentru că mă plictisesc și pentru că nici eu nu rămân același. Mi-a plăcut să experimentez și să spun poveștile astea doar pe o jumătate de pagină. Probabil că va veni și vremea să umplu pagina. Am scris totuși câteva povestiri, am văzut cum e, hehe. Am scris și o carte de povestiri pentru copii, trebuia să o public la un moment dat, dar n-a fost să fie.

Momentan am de terminat o carte de poezie, *Outfitul șarpelui*. Astă-vară, Andrea Gavrilu a pus în scenă, la Teatrul „Marin Sorescu” din Craiova, o piesă de teatru fizic pornind de la textele din cartea asta, pe muzica lui Mihai Dobre de la „Șuie Paparude”. Dar cel mai mult acum mă tentează scenariul de film, deja lucrez la un scenariu cu Remus Boldea, un prieten din Motru.

- *Banii ți-i câștigi din munca de copywriter. În mare, toți știm ce-nseamnă copywriter, dar mă interesează ce faci tu, cât de pasionat ești de acest job, cât de creativ îți dă voie să fii, cum îți provoacă inteligența. Sau e o treabă ca oricare alta, din care se poate trăi onorabil?*

- Păi la muncă mă ocup tot cu poveștile, încerc să spun povești cât mai memorabile pentru brand-urile pentru care lucrez. Uneori ești lăsat să faci asta, și atunci poți să spui că ești creativ și te simți norocos că ai o muncă totuși plăcută, dar de cele mai multe ori poveștile tale nu au șansa să iasă-n lume. Problema e că oamenii, consumatori cum li se spune, caricatural, în publicitate, sunt subestimați și că totul devine un cerc vicios, fiind subestimați, sunt bombardati cu mult rahat, care devine un loc fertil pentru justificarea acestei subestimări.

Nu este o pasiune, dar e cel mai bun job pe care l-am avut vreodată. Și la bani, și la cât îmi rup cocoșa. Și am norocul să lucrez cu niște oameni foarte buni, atât uman, cât și profesional.

- *Dacă te-ar întreba un coleg de serviciu dacă are sens să citească literatură, ori e o pierdere de vreme, când sunt atâtea filme bune, ce i-ai răspunde?*

- Colegii mei sunt în timpul liber artiști, muzicieni, dj, traducători, profesori. Și lucrurile astea enumerate cam merg mână-n mână cu cititul. Dar să zicem că cineva m-ar întreba asta. Nu știu ce i-aș răspunde, că și mie-mi plac filmele foarte mult, probabil că nu aș încerca să-l conving de nimic, dar i-aș putea zice că cititul e un film pe care ți-l faci tu în capul tău și poate fi o aventură mișto.

- *E avantajos ca numele de familie să-ți înceapă cu A? Mă gândesc că, de regulă, ai fost, ești cap de listă...*

- Sunt chițibușar, așa am ajuns la concluzia că de fapt mă cheamă doar A, aldeA, cum ar fi alde Ion. La școală m-a ajutat, catalogul se deschidea foarte rar

la prima pagină. Și când se întâmpla asta, profii nu mă prea luau la întrebări, pentru că am fost ceea ce se cheamă un băiat silitor, cel puțin până într-un punct, și nu știu care era faza cu profesorii ăia, dar le plăcea să-și umilească elevii și cred că le era mai ușor să o facă cu cei mai vulnerabili. Poate faptul că erau repartizați într-un orașel minier fără prea multe perspective îi făcea să se urască un pic. Nasol și pentru ei, și pentru noi. În rest, am o relație destul de intimă cu numele ăsta, de când l-am văzut pe crucea celui de la care l-am moștenit. Ai zice că e doar un simbol care nu prea are legătură cu ceea ce ești tu, dar uite că...

Mulți prieteni mă strigă pe numele de familie. Băteau la ușă, ieșea maică-mea și-i ziceau: săru' mâna, Aldea e acasă? La care ea le zicea: Care Aldea, că aici sunt mulți de-ai lu Aldea. Poate că pentru ea asta nu era prietenie, din moment ce nu-mi spuneau pe numele mic, dar uite că au trecut mai bine de 15 ani și prietenii au rămas, tot Aldea îmi zic. Mai târziu, când am intrat în lumea literară și m-am împrietenit cu Aleksandar Stoicovici și Bogdan Munteanu, tot Aldea mi-au zis și ei. Aparent, sunt genul ăla de om căruia mulți simt nevoia să-i spună pe numele de familie. Nu știu ce spune asta despre mine.

februarie 2021

Adrian ALUI GHEORGHE

**„Rămân la convingerea
că trăim vremuri în care sunt mai
importante caracterele decât talentele”**

Adrian Alui Gheorghe (n. la 6 iulie 1958, în Grumăzești/ Neamț). Doctor în filologie din anul 2004. Poet, prozator, eseist. Premiul Uniunii Scriitorilor din România în anul 2001, pentru volumul de poezie *Îngerul căzut* și în anul 2015 pentru romanul *Laika*; Meritul Cultural în grad de Cavaler, grad A, în anul 2000, și Meritul Cultural în grad de Ofițer, grad A, în anul 2010, conferite de Președinția României; Cetățean de onoare al municipiului Piatra Neamț, din anul 2005. Autor a peste 20 de cărți. Traduceri din poezie și proză în franceză, engleză, rusă, sârbă, germană, italiană, cehă, suedeză, maghiară. Recent, i-a apărut în Macedonia romanul *Laika*.

– Publicai, cu ani în urmă, un articol, „Imposibila solidaritate”. Scriai acolo, printre altele: „Nu există solidaritate de breaslă, nici scriitoricească, nici în alt domeniu... Dacă un semen pățește ceva, e umilit sau batjocorit de autorități, pentru că are opinii, pentru că e vertical, ceilalți din preajmă nu au reacții, ci își dau coate și își spun cu glas șoptit: Ei, nu s-a descurcat!”. Chiar crezi că e imposibilă solidaritatea între oameni care au aceleași preocupări? De ce?

– Dragă Robert Șerban, multă vreme am crezut că solidaritatea de breaslă, solidaritatea între oameni care au aceleași preocupări este un lucru firesc, necondiționat. Am crezut, multă vreme, că scriitorii sunt ființe speciale, cea mai mare parte a timpului cu capul în nori, incapabili să fie delatori, securiști, „liberschimbști”, oportuniști etc. Scriitorii, în viziunea mea din anii mai tineri, erau niște ființe în general eterice, generoase... Primul scriitor adevărat pe care l-am văzut a fost Fănuș Neagu, aveam vreo 17 ani, lansa *Frumoșii nebuni...* la o librărie din Piatra Neamț, era destul de „ambetat de frumusețile locului”, dar mă uitam la el ca la o ființă din altă lume. Am crescut cu acest cult, al naturii speciale a artistului, și cu cel al prieteniei. Din păcate, trecând vremea, am constatat că lucrurile sunt un pic mai altfel și în ceea ce privește „natura scriitorului”, caracterul multora, dar și în ceea ce privește prietenia necondiționată. Când am aflat, pe la sfârșitul anilor '80, că lumea scriitoricească e înțesată cu turnători securiști, semnatori ai „pactului cu diavolul”, am rămas fără aer. Confuzia de valoare, susținută cu program în lumea noastră din perioada comunistă, dar și în cea de după 1989, a dus și la

confuzia de caractere în lumea scriitoricească. „Grosul” turnătorilor a fost selectat, totuși, din rândul caracudei artistice, artiștii importanți erau ținte de urmărit. Dar au mai fost și excepții...! Dar, ca și înainte de 1989, și azi rămân la convingerea că trăim vremuri în care sunt mai importante caracterele decât talentele.

– Pare că ai avut o premoniție, cu articolul tău: anul acesta ai fost schimbat din funcția de director al Bibliotecii Județene Neamț, în urma unei examinări cu... triluri. Ai fost evaluat și ai primit nota 6,89 (trebuia să iei minimum 7), deși ani la rând ai luat 10, exact la același tip de evaluare, pentru exact același post. Chiar și de la Timișoara se vede că e... tabloul unei execuții. Cât de solidari au fost cu tine scriitorii din Piatra Neamț, în fața acestei „lucrături”?

– E adevărat că premoniția a funcționat în ce mă privește, dincolo de articolul meu despre „imposibila solidaritate”, în numărul din martie, din acest an, al revistei „Familia”, am publicat o proză care se numea „Zidul de hârtie sau conspirația mediocrilor”. Dar să fiu mai explicit: în mai 2017, „politrucii” locali m-au executat, în același stil care i-a consacrat pe înaintașii lor din anii '50. Nu o spun eu, reacțiile la demiterea mea, din spațiul public, sunt „probe”: „Fața găunoasă a sistemului rânjește din nou. Adrian Alui Gheorghe sau despre epurările din post-comunism”, din The Epoch Time/ România; „Petiție împotriva demiterii lui Adrian Alui Gheorghe”, inițiată de Asociația Ziariștilor Independenți din România – AZIR; „O destituire abuzivă: Cazul Alui Gheorghe”, semnat de Mihai Ciubotaru, fost magistrat la Curtea Supremă; „Masacru la vârful culturii instituționale din Neamț”, de Ovidiu Șimonca, în „Observator cultural”; „Comunicatul Uniunii Scriitorilor din România”, semnat de acad. Nicolae Manolescu, Comunicatul PEN România etc. etc. Dar „mai marii zilei” nu fac lucrurile murdare sau prea murdare cu mâinile lor, folosesc „cozi de topor”. Așa a fost și în anii '50, oportuniști se găsesc pe toate drumurile, rezerva de ticăloșie a nației noastre pare inepuizabilă. În jungla noastră socială cresc cozile de topor pe orice creangă! Și în cazul meu, trei „confrați” scriitori au pus mână de la mână, s-au pus umăr lângă umăr și au reușit să provoace demiterea mea de la conducerea Bibliotecii județene. Unul, în calitate de șef al „reprezentanței Neamț a Filialei Iași a Uniunii Scriitorilor” (pensionar, critic și istoric literar), deși nu avea nicio treabă în „evaluarea managementului instituțiilor de cultură din Neamț”, i-a propus pe alți doi (un profesor pensionar, poet și prozator, și un inginer pensionar, prozator), în comisile de evaluare și, respective, în cea de soluționare a contestațiilor de la nivelul Bibliotecii Județene Neamț, unde eram director, post obținut în anul 2013, prin concurs, cu un mandat până la capătul anului 2018. Nu le dau numele, nu merită! Conform contractelor „de prestări servicii” (murdare), „contractanții” au primit câte 728 de lei pentru așa trebușoară. Am documentele, ele sunt și pe site-ul Consiliului județean...! O precizare: comisiile respective trebuiau să aibă în componență numai specialiști în managementul profilului evaluat, și nu improvizații dictate „la partid”! Partea urâtă e că

execuția a fost una extrem de dură, cu efecte dramatice: de șapte luni nu am nicio formă de serviciu, singura nădejde e un proces pe rol! Și „confrații” scriitori care m-au executat dorm liniștiți, primesc sinecure de la stăpânii lor, în continuare, pentru servicii de acest tip. Ah, „mână sfințită prin scris”, vorba lui Arghezi. „Sfințită” prin scris de delațiuni? „Sfințită” prin scris de execuții publice? Dragă Robert Șerban, pe ce lume trăim, totuși?

– *Despre faptele tale culturale, de la conducerea Bibliotecii județene, se dusesse vestea...! Nu a contat asta?*

– Nu, nu a contat. În ultimii trei ani de mandat am avut oaspeți în bibliotecă, cu lansări, conferințe, recitaluri de poezie, lecturi publice etc., peste o sută de scriitori români contemporani, din prima linie. Lista e deosebit de onorantă, sunt nume din toate generațiile, din toate grupurile, din toate zonele. Inițiasem și un festival de poezie tânără și foarte tânără, cu o ediție anul trecut. Ultimul invitat, înainte de a fi demis, a fost Ana Blandiana, cu o manifestare aparte, dedicată aniversării din luna martie a acestui an; urma ca invitat Mircea Cărtărescu. Nu a mai fost posibil...! Ridicasem și procentajul de utilizatori ai serviciilor de bibliotecă pe la 14 la sută, în condițiile în care în țară media e sub 10!

– *Spune-mi despre câteva gesturi de solidaritate, nimeni nu e singur pe lume, totuși...!?*

– Da, au fost multe gesturi de solidaritate, am primit încurajări de la confrăți din toată țara, au fost luări de poziție pe internet, în presă. Iertare că nu pot oferi o listă acum, risc să uit pe nedrept un nume sau altul, dar pregătesc o carte despre toată povestea, cu toate luările de poziție, cu documentele infamiei, cu momentele de cumpănă prin care am trecut, cu trădările multor „foști prieteni”, cu incredibile lovituri aplicate celui căzut de către oameni pe care nu i-ai fi crezut în stare.

– *Se spune că literații sunt mai productivi și mai inspirați la necaz, la supărare, la tristețe. Cum e în cazul tău? Scrii mai bine când cerul e senin, ori pe întuneric?*

– Nu, nu sunt productiv, nu sunt adunat în vremuri de restriște. Pot să scriu pamflete în vremuri tulburi, dar nu mă satisface acest lucru. Aveam în intenție să termin un nou roman, îl am schițat, dar am amânat. Un povestăș trebuie să aibă tihna necesară ca să se ocupe de personajele sale, de închipuirile sale, nu să se lupte cu supraviețuirea din jungla societății (noastre), să se cheltuie în procese în instanțe cu ticăloșia vremii sale (noastre). Sunt o natură solară, chiar și poezia mea o scriu în vremuri de pace.

– *„...încerc să scriu cărțile pe care aș vrea să le citesc scrise de alții. Și, dacă nu le găsesc, atunci le scriu eu.” E mărturia ta dintr-un interviu, iar ritmul în care publici în ultima vreme, aproape o carte de proză pe an (Urma, Laika, Luna*